

potkia, sillä hehän ovat asetetut
kaiken lain ulkopuolelle.

Mutta leijona ei olekaan sairas,
— onpa vaan vielä kahlehdittu...
mutta kahleetkin katkeavat päivä
päivältä. Kuparisaaren porvaris-
toa odottaa vielä toinen nöyryys
kuin se, että sen likaiset rahat
työnnettiin takasin sen likaisille
naamoille. Sitä odottaa se nöyryy-
tys, että lakkolaisten palattua voi-
tokkaina takaisintyöhön, kamasak-

sat, papit ja pimpit saavat entistä
suuremmassa määrässä kehittää
teeskentelemis- ja valehtelemistai-
toansa yrittäessään entisille lakko-
laisille todistaa, että he ovat sitten-
kin aina olleet lakkolaisten puolel-
la. Ja vielä suurempi nöyryytys
on heille tulossa, kun he tulevat
huomaamaan, että heidän paras-
kaan valehtelemis- ja teeskentely-
taitonsa ei enää auta. Taistelu on
aukaissut työläisten silmät.

Tao, Tao, Orja!

Tao, tao, orja,
talo nousee sorja,
syntyy linna sortajalle,
talo kultakuninkaalle.

Kuuluu kalke kiven...
Hymyä jos hiven
sulle riittäis elämältä,
tuntuu työsikin keveemmältä.

Lyijysiivin sentään
aikoo aatos lentää,
ajan menoon kirkastuvat
katkeruuden tummat kuvat:

— Raadan, raadan orja,
toinen heelmät korjaa;
ostan elon kärsimyksin,
sentään on se tuskaa yksin.

— Vaimo valkee kuoli,
tuli tumma huoli.
Poika heittyi herjanteille,
tyttö, niin, hän — kelpas heille...

— Itse raadan, orja:
heelmän toinen korjaa...
Koska vaipuu vasarani,
uus on orja tilallani...

Tao, tao, orja,
nousee talo sorja;
nousee taito takoessa,
oppi orjan raataessa.

Tuhat henkiorjaa
aatteen linnaa korjaa
takoo jäykin järkiasein,
takoessa rauta-asein.

Onni tuhansille
saapuu kärsiville.
Väistyy verkkaan öinen haamu
aukee juhllallisna aamu...

Lauri Letonmäki.

